

Susanne Gagnebin:

Sittebarnet.

Autoriseret Oversættelse af
Verta Heiberg.

(Fortset.)

„Saa paa Gensyn i Morgen,“ sagde Aimee og skyndte sig hjem med et saa glad og let Hjerte, at hun syntes hun sløj mere end gif paa Borden.

Hun var lige kommen ind i den lille Skov, der førte til „Lindely“, da hun i nogen Afstand saa en Skiffelse, der hurtig vendte sig om ved Lyden af Skridt.

„Det er han! Hvad vil han her?“ tænkte hun, vred paa sig selv, fordi hun ikke kunde hindre sit Hjerte i at banke stærkere.

„De lader mig rigtignok vente,“ sagde Douay muntert og trykkede hendes Haand.

„Gør jeg?“ og hun saa forundret op paa den unge Fabrikdirektor.

„Ja,“ svarede han med det samme skæmmende Smil, „for nu har jeg gaaet frem og tilbage paa denne Sti en halv Time, for at De ikke skulde undslippe.“

„Stal De til „Lindely“?“

„Nej, jeg kommer derfra. Jeg var der, da Doktoren kom. Hvordan blev De modtaget?“ og han saa op mod Saint-Rock.

„Alle saa daarligt. I Morgen skal jeg da komme igen.“

„Er det Udsigten dertil, som gør Dem saa glad?“ Aimee sagde rødmende: „Det er det maasse.“ Og saa tilføjede hun beæget: „Er det ikke underligt, at man saa tidt ganske frivilligt unddrager sig den Glæde at gøre en Smule godt.“

„Det er Egenskab, som bedrager os og frarøver os en af vore bedste og reneste Glæder.“

„Ma, jeg tænkte kun paa mig selv, da jeg sagde det.“

„Tror De ikke, at jeg kender denne menneskelige Svagbed?“

„Maud fortæller mig lidt om alt det, De gør for Deres Arbejdere.“

„Frosten Maud er saa begejstret af sig,“ sagde han leende, „man skal ikke tro mere end det halve af, hvad hun siger. — Jeg skal bilde Dem fra Deres syge.“

„Men nu er de jo raske, ikke?“

„Jo, omtrent. De har bedt mig sige Dem, at de vil aldrig glemme, hvad De gjorde for dem, og at hvis De engang skulde trænge til Hjælp, saa vil de saa gerne gøre lidt Gengæld.“

Aimee svarede ikke straks; endelig sagde hun: „Hvis de vidste, hvor nødig jeg fulgte med Lægen, og hvor inderligt jeg ønskede, at Frosten Gstelle var baagnet, for vi førte, vilde de have god Grund til ikke at være taknemmelige.“

„Men nu er De vel ikke fed af Deres Opofrelse?“

„Nej, langtfra; jeg er kun fed af, at det var en Opofrelse. Det har De vist haft vanskeligt ved at forstaa.“

Sans blaa Øjne fik et alvorligt Udtryk, da han svarede: „Jeg fortsaar Dem saa godt, fordi jeg ved, hvor svært det kan være undertiden at ofre sin Lyst for at gøre sin Pligt. Men jeg ved ogsaa, hvor dejligt det er at have gjort det. Naar naar det sker af Skærlighed til ham, der ser paa Sindelaget og ikke paa Handlingerne.“

„Er det ikke svært altid at lade sig lede af det Gensyn?“

„Maasse; men vi maa blot glemme, at hvis vi gør det gode for at æres af Mennesker, saa har vi faaet vor Belønning.“

Hun saa alvorligt op paa ham og mødte hans gode Smil. „Nu er vi ude af Stoven, saa maa jeg gaa.“

„Vil De ikke gaa ind med?“

„Nej, ikke i Aften, det er længe siden, jeg gif hjemmefra.“

Hun gav ham sin Haand, som han beholdt lidt i sin, og saa gif hver til sit.

De følgende Dage brugte Aimee den Tid, hvori Maud skulde sove, til, som hun havde lovet, at gaa hen og læse højt for den gamle Juvalid, som vel vogtede sig for at udtrykke sin Taknemmelighed eller modtage hende anderledes end med sit tvære Ansigt. Men naar Læningen først var begyndt, blev hans Udtryk behageligere, og Aimee kom gerne hjem med et let og glad Sind, fordi det var lykkedes hende at oplive hans ensomme Tilværelse en lille Smule. Hun tænkte sig, at hun rugede over en eller anden hemmelig Sorg, der søltes saa meget dybere, som den maatte skjules.

Da hun en Eftermiddag efter den daglige Lækning skyndte sig hjem, mødte hun Doktoren, som forsøgte at spørre Bejen for hende.

„Ma, Doktor,“ sagde Aimee, „lad mig komme forbi; jeg har meget travlt, for jeg skal ud at føre med Frosten Fabean og Maud.“

„Det vil være en god Døvelse for Dem i Taalmodighed,“ sagde Lægen og snub ondskaabstuldt Øjnene sammen. „De bør ikke forsonne noget, der kan gøre Deres Elev saa fuldkommen som muligt. For Reiten vil jeg kun sige dem et Par Ord.“

Men Aimee vidste nok, at Doktorens „et Par Ord“ kunde være ret langvarige.

„Tror De, at Dr. Saint-Rock snart vil kunne gaa?“ spurgte hun.

„Det er netop det, jeg vilde tale med Dem om. Nu kunde han vist godt, hvis han vilde, men han er snedig og ved godt, at hans Forlejer vil forlade ham, saa snart han igen kan træde om.“

Aimee rødmende af Glæde og sagde: „Ma, Doktor, er det rigtigt, hvad De der siger? tror De virkelig, at mine Bøjs ikke fæder ham? Han ser altid saa gnaven ud, naar jeg kommer.“

„Ja, hvad skal man sige, det er nu hans Maade at være paa, han er jo en Original fra Top til Taa.“

„Det er ingen behagelig Originalitet.“

„Jeg synes, der er noget tiltrækkende ved den. Der er Mennesker nok, som ikke bryder sig om mig, og som smiler venligt til mig fra Morgen til Aften, nej, maa jeg saa bede om dem, der er frastødende, men som holder oprigtig af mig.“

„Hvorfor ved De, at han bryder sig om, jeg kommer — har han sagt det?“

„Nej, det kan De tro, han ikke har. Han vilde hellere dø end sige saadan noget. Men jeg er ikke saa dum, som jeg ser ud til, og jeg ser meget, som han ikke fortæller mig, men snarere søger at skjule. Tidligere vilde han for Eksempel helst have, at jeg skulde blive hos ham om Eftermiddagen, men nu sender han mig bort under Paasud af, at mine Cigarer ikke lugter godt. Saa snart Frostosen er forbi, vil han beres ud i Verandaen og forbyder alle og enhver at komme derud under Paasud af at ville sove.“

„Men det kan jo godt være rigtigt altsammen.“

Doktoren lo og sagde: „Der blot rolig, jeg ser meget godt, skønt mine Øjne er mindre end Deres. Men nu maa jeg forlade Dem, jeg spilder min Tid. Farvel.“

„De er ganske ene,“ sagde han, da han kom ud paa Verandaen til Saint-Rock.

„Er jeg ikke vant til at være alene?“ svarede den gamle Maud fra Sofaen, hvor han saa.

„Ma, hun har altsaa ikke været her de sidste Dage?“

„Jo, vist har hun det, men er kun bleven nogle Minutter; hun har jo altid travlt, som alle de Kvinder, der ikke har noget at bestille.“

„Saa er det heldigt, jeg som saa tidligt tilbage, at jeg kan læse lidt for dig.“

„Du! Nej Tak, du læser altfor daarligt. For Reiten er Gladene inderlig kedommelige, og Politisk interesserer mig ikke mere.“

„Har interesserer dig da?“

„Ingenting.“

De to Mænd stod tavse lige overfor hinanden. Doktoren tændte en Cigar og satte sig til Rette i den mangelagtige Sneistol.

Saint-Rock brød Tavsheden ved pludselig at spørge: „Ved du, hvem hun er?“

Doktoren smilte ironisk og sagde: „Mener du Frosten Valroffe?“

En grøntende Lyd, der skulde være et Ja, var Svaret.

„Nej, jeg ved ikke noget om hende.“

„Er hun rig?“

„Det er hun vist ikke. Jeg har aldrig set nogen tage Ejensite hos andre, som ikke behøvede det for at leve.“

„Hviter hun daarligt behandlet?“

„Hvor? Paa „Lindely“? Alle tilbøder hende undtagen den skønne Fabean, og det skulde ikke andre mig, om Tilbedelsen strakte sig lige til Fabrikken.“

„Du mener altsaa, hun er fattig?“

„Det er, ligesom man tager det. Diogenes fandt han var rig, naar han havde sin Lønde.“

Saint-Rock trak paa Stuldrene og sagde: „Naar man er saa dum, er det dumt at ville være aandrigh.“

„Ja — hvad skal man sige? Jeg søger at raade Bod paa mine Mangler, som jeg bedst kan.“

Der blev et Øjeblik Pause, og den stakkels gamle Mand stønnede af Smerte ved at dreje sig paa sit Leje.

„Det er maasse dumt,“ hviskede han, „maasse hun ikke er bedre end de andre, og jeg gør mig maasse til Nar nok en Gang —“

„Hvad er det du siger? Jeg hørte det ikke rigtigt.“

„Det var ikke noget; hvis jeg var vis paa ikke at gøre en Dumhed, en Taabelighed —“

„Hvad vilde du saa gøre?“

„Jeg vilde efterlade hende noget i mit Testamente, kun for at hun ikke skulde komme til at trænge til Hjælp senere, forstaar du.“

Der blev atter en Pause, og Saint-Rock afventede ængstelig Doktorens Svar.

Denne svarede endelig: „Tanken er ikke helt ide, men den maa nøjere overvejes, og der maa indhentes nøjagtige Oplysninger.“

Den Syges Ansigt oplysendes, og han sagde: „Nej, nej; naar du ikke finder Tanken helt urimelig, saa behøver jeg ikke at vente. Wallson vilde aldrig have taget hende i Huset uden at have faaet god Velsed i Forvejen. Det er jo nok! Jeg har ikke sagt et Ord til hende derom, men det vil vise hende, at jeg ikke er saa utænksom, som jeg lader. Vil du give mig noget Papir?“

„Nej, du kan skrive en anden Gang. Nu skal du prøve paa at gaa.“

„Jeg har jo sagt dig, at jeg ikke kan sætte Foden ned.“

„Virkelig,“ sagde Doktoren ligegyldigt, „det sagde jeg jo ogsaa til Frosten Aimee, da hun spurgte mig, om du snart kom til at gaa. Jeg tror, hun vilde foretrække at spadere lidt med dig i Stedet for at sidde som en Automat paa en Stol og læse højt. Disse Smaapiger fra Syden er saa livlige som Skivstøvs, de kan ikke sidde stille paa et Sted saa længe.“

„Hvis du tror, det gaar, vil jeg nok prøve; men du maa hjælpe mig, gid mig din Arm.“

Doktoren adlød, og da han havde bragt Saint-Rock til Sæde igen, efter at denne til sin store Forundring havde gaaet Verandaen rundt med ham, sagde han: „Du ser, din Nar, at jeg som sædvanlig havde Ret. Nu er vi færdige med den Historie, og det staar dig frit for at fortsætte din anden Fod, hvis du har Lyst.“

„Tak, det har jeg ikke den mindste Lyst til. Men hvis du vil hjælpe mig hen til dit Strivebord, saa staaer det dig frit for at gøre, hvad du vil.“

„Du er en rar en med dine Friheder. Hvorfor skulde jeg nu endelig komme saa tidligt tilbage i Dag? Du lønner mig rigtignok godt derfor.“

Men den gamle Maud syntes ikke at høre ham, han saa ud for sig, og hans Læber bevægede sig, som om han talte med sig selv.

„Saa, tom saa,“ sagde Doktoren og nærmede sig, „jeg tror, vi kan komme ud af det selv,“ dermed stak han sin Arm ind under den anden og førte ham ud af Verandaen.

„Gør Foden ondt?“ spurgte Lægen, da han havde faaet sin Ven til Sæde i Kænestolen ved Skrivebordet. En Nysen paa Hovedet var hele Svaret.

Han vendte sig om for at gaa bort, da den gamle Mand udbrød: „Bagard, gib mig et Raad.“

„Hvorom?“

„Det drejer sig om denne unge Pige. Tror du, hun er, hvad hun giver sig ud for? Hvis hun nu bedrog mig som den anden — det er jeg bange for — men jeg vilde dog nødig være uretfærdig eller gøre hende Uret, fordi hun har de samme Øjne og det samme uskyldige Smil. Hun er maasse virkelig sand og god. Hvad mener du?“

„Ingenting; jeg er ikke mistroisk.“

„Hvis man havde rovet Hjertet ud af dit Bryst,“ raabte Saint-Rock, og røvet sine Øjne fra dig, hvis man havde ødelagt din eneste Glæde og ladet dig ligge nogen, plyndret og ødelagt ved Vestanten, og hvis den Kvinde, der havde gjort det, var en Djævel med et Englesansigt, saa havde du nok lært at være mistroisk.“

Doktorens Ansigt var blevet saa alvorligt, at han knap var til at genkende.

„Gør nu, Saint-Rock,“ sagde han efter et Øjebliks Tavshed, „det er bedst, vi ikke kommer tilbage til det Emne, for der har vi aldrig kunnet blive enige. Efter min Mening var hendes eneste Fejl, at hun hørken havde Naavn eller Penge.“

„Ma, saa det er ikke Uret at gifte sig imod en Faders Billie,“ raabte den gamle Mand heftigt, „det er ikke Uret at tage hans eneste Søn fra ham og ødelægge hans Liv og hans Lykke for bestandig?“

„Du er uretfærdig. Du glemmer, at han elskede hende og aldrig vilde egte nogen anden. Han foretrak jo at blive gjort arveløs og jages bort under Forbandelser fremfor at give Afkald paa hende.“

„En hæderlig Kvinde vilde ikke have tilladt ham at bringe et taadant Offer, hun vilde have talt ham til Rette.“

„Talt ham til Rette — naar man er et Barn, som elfter og bliver elstet igen, det er let nok at sige. Men nu er vi kommen langt bort fra det, vi talte om, mit Raad er, at du opsjetter det hele.“ Og saa skyndte Lægen sig ud af Døren.

Da Saint-Rock var bleven ene, bøjede han Hovedet og sad længe ubevægelig, henstunet i Tanke.

Da han atter saa op, var hans Beslutning fattet. „Enten hun nu er god eller slet,“ sagde han halvhojt, „skal hun saa at se, at jeg ikke er utænksom. Hvis hun ikke fortjener det, saa gør det aldrig at vide, og hvis det modfatte er Tilfældet, har jeg dog gjort noget godt, og det er meget længe siden, at det er hændt mig.“

XX.

Aimee gif glad hjemad uden at ane, at hun var Gensind for ovennævnte Samtale.

„Nej,“ tænkte hun, „jeg har ikke fortjent at blive saa hurtigt belønnet; og vilkaarlig søgte hendes smukke Øjne opad mod den blaa Himmel, der skjultes af Stovens tætte Løvtag.“

Hun gif hurtigt, for det første, fordi hun var glad, men ogsaa fordi hun vidste, at de ventede hende for at føre hende til Fabrikken.

„Det er mærkeligt,“ tænkte hun, da hun var nær ved Gaarden. Bogporten er ikke aaben, maasse vi alligevel ikke skal derhen. Og Maud staaer ikke i Binduet, der maa jo være slet noget! Hun gif endnu hurtigere og var lige ved at aabne Døren til Dagligstuen, da Tante Lore kom ud med et helt fornyret Udtryk i Ansigtet.

„Ma, kære Aimee,“ udbrød hun, „hvad skal der dog blive af os! Edwin, Hr. Wallson, har lige faaet et Telegram med Underretning om, at hans eneste Søster er meget syg og onstet at se ham. Han rejser derover og vil endelig have Maud med til Trods for Hias og Gstelle's Indvendinger.“

„Hvornaar skal de rejse?“ spurgte Aimee, og hendes Stemme rystede.

„Jeg ved det ikke, straks tror jeg. Gaa blot ind, Hr. Wallson har spudst efter Dem.“

„Tak, jeg vil først gaa op paa mit Værelse,“ svarede Aimee, men næppe havde hun faaet Hatten af, før en Tjener bragte hende Bud fra Hr. Wallson om, at han ønskede at tale med hende.

„Nu er det forbi,“ tænkte hun, og hendes Hjerte sammensnødtes ved Tanken om den Ensomhed, som nu maatte blive hendes Lød. Et smerteligt Smil kom om hendes Læber, da hun erindrede, hvor inderligt hun havde onstet, at dette maatte ske.

Hr. Wallson kom hende i Møde og lod hende sætte sig ned ved Siden af ham, før han sagde: „De har vel hørt, hvilken Sorg der har ramt mig?“

Aimee nikkede betræfende.

„Jeg har det i Tid,“ vedblev han, „til mange Betragtninger. Det er min Pligt at rejse.“

„Rejser Maud ogsaa?“ spurgte Aimee beæget.

„Jeg var lidt ubestemt lige straks, men nu er det afgjort, at hun rejser med. Ikke fordi jeg ikke kan skilles fra hende, men ogsaa fordi det vil glæde min Søster at se hende — hvis vi har den Lykke at finde hende i Live.“

Aimee sagde intet.

„Det er netop i Anledning af Mauds Rejse, at jeg gerne vil tale med dem,“ sagde Hr. Wallson.

Den stakkels Aimee trykkede Hænderne fast sammen for ikke at ryste.

„Jeg er bange for,“ vedblev han, „at Livet her vil forekomme Dem lidt ensformigt uden Deres lille Veninde, og jeg er vist meget egenkærlig, naar jeg beder Dem at blive her alligevel og afvente vor Tilbagekomst.“

Aimees Ansigt blev blussende rødt.

„Pastor Arnould,“ sagde Hr. Wallson, „har i sine Breve omtalt, at De længes efter at se Deres Venner og bo hos dem; det er altsaa et virkelig Offer, jeg foreslaar af Dem, men jeg beder Dem gøre det for mit Barns Skyld, hun vilde ikke kunne udholde, at De ikke var her, naar hun kom tilbage.“

„Det virkelige Offer,“ svarede Aimee og saa paa Hr. Wallson med sine klare, ærlige Øjne, „vilde være at vende tilbage nu til Abbediet. Jeg vil gerne være her paa Mauds Hjemkomst.“

„Selv om det træffer ud i flere Maanedre?“

„Ja,“ svarede hun.

„Det er en stor Trøst for mig, og jeg takker Dem tusinde Gange.“

„Jeg fortjener slet ingen Tak, for det er intet Of-fer, jeg bringer, tværtimod.“

„Jeg er meget glad derover, mit Værk, for Maud var vis paa, at De sjælligt vilde vende hjem til Syden, og den Tanke gør hende helt fortvilet. Jeg haaber,“ vedblev han, „at vor Fraværelse ikke vil strække sig ud over to Maanedre; i den Tid beeder jeg Dem bedst muligt at lade, som om De var hjemme og gøre, hvad De har Lyst til, saa at De leder Dem saa lidt som muligt.“

„Tak!“ svarede Aimee og rejste sig op. Hun sagde ikke mere, men Tønen i hendes Stemme og det beægede Udtryk i hendes Ansigt viste Hr. Wallson tilstrækkelig tydeligt, hvad hun hørken kunde eller havde villet sige ham.

„Jeg er sikker paa,“ sagde han, da han fulgte hende ud, „at Maud venter Dem med Utaalmodighed. Hun vil vist gerne have, De skal hjælpe hende med Rejseforberedelserne.“

Aimee løb op paa sin Venindes Værelse og fandt hende sidende paa Gulvet foran en stor, tom Kuffert midt imellem en Masse Kjoler, Linde, Hatte m. m. Hendes smukke Ansigt bar Spor af, at hun mulig havde grædet, og da hun saa Aimee, begyndte hun igen at græde heftigt.

„Det gør mig saa ondt for Dem,“ hviskede Aimee og omfavnede hende, „jeg vidste ikke, at De holdt saa meget af Deres Tante. De har saa sjældent talt om hende.“

Maud hævdede sit forgrædte Ansigt og udbrød heftigt: „Det er ikke derfor, jeg græder. Naturligvis gør det mig meget ondt, men det er ikke Grunden til, at jeg græder. Det er en Sjam at narre alle Mennesker saadan, ikke sandt? Jeg græder — her slog hun sig om Aimee og trykkede hende frampagtigt ind til sig, — „jeg græder, fordi jeg ikke skal genfinde Dem her; og naar jeg kommer tilbage, saa er De rejst bort til det Silveaal, som jeg vilde ønske saa paa Sørens Bund.“

Aimee svarede paa disse Ord med en munter Raab og udbrød: „Er det derfor, De græder, saa rejst Dem, min søde Ven, jeg skal vente paa Dem i Maa-neder, ja, i et helt Aar, om det saa skal være. Ved De da ikke, at jeg er lykkeligere her end noget andet Sted. Hvorfor skulde jeg saa vel rejse?“

Ligesom en Aprilhimmel, der et Øjeblik har været tilskjoret af en Sky, faaledes blev Mauds Ansigt, der var ganske vaadt af Tårer, nu oplyst af et straalende Smil.

„Er det sandt?“ udbrød hun, „og De længes ikke mere efter at vende tilbage til Abbediet?“

„Nej, ikke saa længe De vil have mig hos Dem,“ svarede Aimee med Barmen.

„Og De finder ikke, at jeg er en slem en, fordi jeg har tænkt mere paa mig selv end paa min kære Tante? Jeg holder meget af hende, forstaar De nok; men den Tanke, at jeg ikke mere skulde finde Dem her, var den smerteligste for mig. Nu er jeg rolig i den Henseende, og hvis jeg nu græder, er det virkelig i al Oprigtighed.“

Aimee kunde ikke lade være med at se, Maud var egenkærlig paa en saa indtagende Maade, at det var vanskeligt at blive vred paa hende derfor.

„Naar rejser De?“

„I Morgen. Vi kommer til Havre lige tidt nok til at naa Dampskibet. Vil De hjælpe mig at pakke ind?“

„Ja, gerne,“ og de to unge Piger gav sig i Færd med Arbejdet, alt imens de snakkede sammen og lagde mange Planer for Fremtiden.

Det var sent, da De sagde hinanden Godnat. Men Aimee havde kun ligget et Øjeblik i sin Seng, da Maud i sin lange, hvide Nedsæppe listede sig sagte ind til hende og satte sig paa Kanten af hendes Seng.

„Det kan ikke nytte,“ sagde hun, „jeg kan ikke sove, for jeg plages af slumme Aensler.“

„De er bleven altfor træt. I Morgen vil alle de mørke Tårer være forspundne, og De vil kun tænke paa dejlige Sorejse, der forestaar.“

Maud rystede sørgmodig paa Hovedet og hviskede: „Jeg ved ikke, hvad der er i Vejen, men der er noget, der trøster mig her,“ hun trykkede Haanden mod Væggen, „det er ikke Frukten for at lide Skibbrud, det har jeg slet ikke tænkt paa, det er noget andet, som forvælliger mig, men jeg ved ikke hvad — Er De vis paa, at jeg genfinder Dem paa „Lindely“?“

„Sigge saa sikker, som at jeg ligger her, hvis Gud lader mig leve; intet i Verden kunde bringe mig til at rejse herfra.“

„Heller ikke, hvis Tante Na blev endnu ubehageligere?“

„Ikke om saa hele Huset var fuldt af Tante Naer.“

„Men hvis nu Pastor Arnould befaler Dem at flytte til Silveaal?“

„I næste Maaend nyder jeg tyve Aar og er all-saa mundig og fri som Fuglen i Luften.“

Men Maud syntes endnu ikke at være rolig.

„Det er fordi De holder af mig, at De vil være mig her, ikke sandt?“

„Jo, alene af den Grund.“

„Og De lover mig ikke at rejse bort, for De ikke mere holder af mig?“

„Det er en umulig Forudsætning,“ sagde Aimee og klappede det lille Ansigt, der saa uroligt bøjede sig over hende; „jeg kunde ligesaa godt love at rejse, fordi jeg holdt af Dem.“

„Det vilde være en løjerlig Maade at vise det paa.“

„Er De nu rolig?“

„Ja — ikke helt.“

„Nu maa De endelig gaa i Seng, ellers vil De være altfor træt i Morgen til at kunne rejse.“

Fortættets.